

LEDOPÁDOVÁ STOVKA 2016

aneb konečně opět s jiskrou v očích, úsměvem na rtech, silou v nohách, lehkostí v hlavě a itinerářem v kapse

- v užším slova smyslu stovkařský otvírák roku 2016
- v širším slova smyslu věřím, že pro mě otvírák na láhev plnou lepších zítřků, nových dobrodružství, nezapomenutelných zážitků a nových přátel

Moc bych chtěla pogratulovat všem, kteří dorazili do cíle a mnohokrát poděkovat všem, kteří měli co dočinění s organizací Ledopádové stovky, a já si díky nim mohla užít noc a den v kouzelné přírodě Českého Švýcarska a Lužických hor, tam, kde se cítím spokojeně a bezpečně. Většina mých devatenáctiletých vrstevníků by na mě zase nechápavě zírala a ptala se: „A to jako nemáš sama v noci v lese strach?“ Né, já se tam cítím naprosto bezpečně. Osobně mi to dnes připadá mnohem více nebezpečnější někde v civilizaci. A navíc, když procházím zákoutími naší „matky“ přírody, ať už ve dne či v noci, mám pocit, že se pohupuji v její náručí, která mě vždy ochrání. A to že nám příroda často chystá různé nepředvídatelné překážky (děšť, sníh, led, bahno, břečku, mráz, ...) беру jako výzvy a hru. Každé dítě si přece rádo hraje. Obrovský dík také patří mým rodičům za to, že mi dávají prostor ke všem mým „útekům“ do přírody (potažmo tréninkům) a též za jejich finanční podporu, bez které bych si nemohla pořídit tak dobré vybavení a ani to startovné bych si nemohla zaplatit.

S plánem startovat na Ledopádové stovce jsem se dlouho nikomu nesvěřovala. Chtěla jsem se vyvarovat tomu, aby mi to ostatní rozmlouvali. Sama jsem o sobě měla po podzimu téměř bez tréninku mnoho pochyb, že na to teď nemám, tudíž jsem nepotřebovala, aby mě přikrmovali dalšími pochybami ještě ostatní. Nicméně přes všechnu tu nedůvěru v sebe jsem začala trávit více času v mrazech venku než doma v teple a více chvil nad mapou než nad TV programem. A téměř každý den jsem večerní hygienu zakončila studenou sprchou. Řekla jsem si, že se ale na Brtnické ledopády přihlásím jen tehdy, pokud se budu cítit dobře. Takže jsem při trénování věnovala více pozornosti svým pocitům než nějakým číslům. Řídila jsem se sama sebou a neřešila, co si o tom myslí ostatní. Po dlouhé době jsem se zase těšila na každý nový den. Postupně mi cosi stále častěji šeptávalo, že bych Ledopády měla zkusit. Nemůžeš si přece nechat ujít tak překrásnou trasu. Nakonec ševelení hlasu podléhám a odesílám údaje k registraci. Rodiče stavím před hotovou věc: „Mami, co děláš v pátek 29.1.? Potřebovala bych odvézt do Mikulášovic.“ Mamka: „To jsem v práci“. Nevadí, pojedu vlakem. Stejně je to vlakem pohodlnější.

V pátek 29.1. 2016 v 16:32 vyjždím vlakem z Ústí n/L. Užívám si krásný výhled na sluncem ozářenou Bukovou horu a okolní kopečky, při tom mi ale hlavou stále běhá, jestli jsem na něco důležitého nezapomněla. Snad mám všechno. Teď už to stejně neovlivním. V Děčíně přestupuji na vlak do Rumburku. Měla jsem v plánu, že si chvíli zdřímnu, ale hlavou mi toho lítalo tolik, že to bohužel nebylo možné. Když projíždím Českou Kamenicí, říkám si, v kolik pak tudy asi budu procházet? V Rumburku už potkávám několik dalších účastníků Brtnických ledopádů. Společně čekáme na autobusové zastávce, kde to dost profukuje a chvílemi se spouští i děšť. V autobuse se mi daří chvíli zavřít oči a odpočinout si. Ale mohlo to být lepší, kdyby tam tak hlasitě nehlásili názvy zastávek... Když dorazím do Mikulášovic, nějaký čas mi trvá, než najdu třídy s ostatními účastníky, protože ve tmě mi ta zašlá budova školu moc nepřipomíná. Nakonec mi někdo radí, kterými dveřmi se do školy dostanu. Třídy jsou již dosti zaplněné, jak lidmi, tak vším možným vybavením. Naštěstí mi nějaký starší pán sděluje, že u nich je ještě místo. Tak беру flek. Dopřipravuji si pár věcí, ale protože jsem si stihla téměř vše sbalit do batohu doma, mám chvíli na to si lehnout. Zanedlouho však spěchám pro itinerář a čip. Pak už všechno proběhne strašně rychle. Kontroluji, jestli mám všechno. WC. Protažení. A stojím na startu. Orgové nám ještě sdělují několik posledních informací. Neslyším ale téměř nic, protože většina lidí kolem mě si musela před startem ještě honem něco říct. Ale tak chápu je – startovní euforie. Já kupodivu ani nijak nervózní nejsem. Snad proto, že už se neskutečně těším na ten klid do lesa a mezi skály. A také jsem moc zvědavá, jaké všechny podmínky nás na trase potkají. Olaf s Egonem totiž varovali před tím, že podmínky budou hodně různorodé. Tři, dva ... rychle ještě zapínám GPS ... 1, teď. Běžíme. Vstříc dobrodružství, novým nezapomenutelným zážitkům.

Po počátečním mírném stoupání po asfaltu, hned přichází souvislejší ledová plocha, nějak to na ní vybalancuji a běžím dál z kopce. Najednou vidím, že všichni špekulují, kudy dál. Protože jsem si často prohlížela trasu na mapě, je mi jasné, že jsme na tom rozcestí, kde máme odbočit z modré. Takže si v klidu běžím dál a volám: „Asi tudy.“ Někteří se mi rozhodnou věřit a běží za mnou. Když spatřím první odrazku, jsem ráda, že jsem je navedla správně. Ti, co běželi

po modré, si trasu o něco prodloužili. Od K1 se téměř stále klesalo po příjemných cestách na první čipovou kontrolu, kde mi oznamují, že jsem tu první holka. Nechápu to a nejsem moc ráda, že se na mě v tu chvíli soustředí tolik pozornosti. Takže raději rychle utíkám vstříc hlubokému lesu mezi skály, kudy vede má velice oblíbená cesta na Tokáň. A myslím na to, že zatím jsem první holka jen proto, že ostatní rychlé holky asi běželi po té modré, delší cestě, a za chvíli mě předběhnou. Nakonec mě předbíhá Kristýna H. až v Zadních Doubicích, ale jiné holky nikde. Od téhle doby si po celý zbytek závodu držím druhé místo mezi holkami. Cestou stále bloumám nad tím, jak je to možné, že mě žádná holka nepředbíhá? Nějaký čas běžím v početnější skupině spolu s Kristýnou, pak ale usuzuji, že bych měla raději zvolnit a najít si to své tempo, takže nechávám ostatní běžet. Hřeje mě u srdce, že jsem jim byla, doufám, platná alespoň na té odbočce směrem k Hadímu prameni, když jsem je upozornila, že teď mají odbočit doprava. Ocítám se sama a užívám si blahodárné ticho a také rozbaluji první tatranku, protože ten počáteční rychlý běh mi vzal dost energie a nemá cenu potlačovat potřebu doplnit si ji. Při chroupání tatranky probíhám kolem kohosi a to už se blížím k osvícené chatě Na Tokáni. Tak takhle rychle jsem tenhle můj oblíbený úsek ještě nikdy nedala, ve dne se tu vždy kochám nádhernými tajemnými skálami. Teď v noci toho moc vidět nebylo, ale zase to mělo jiné kouzlo. Pod Tokáni potkávám několik běžců, kteří neví, kudy dál. Vždyť je na rozcestníku přímo napsáno – po modré do Rynartic, nejde mi tedy do hlavy, proč panikaří. Ochotně jim ale ukazuji, kam běžet. Pak jdu a popobíhám svým tempem opět krásným lesem. V Rynarticích nejdříve vcházím do špatných vrat. Díky podezřelému tichu mi je jasné, že ta správná hospoda bude ještě o pár metrů dále. Jdu za světlem a ševelením hlasů. V hospodě je plno. Na polévku zatím nemám chuť, tak si ve stoje dávám jen kofolu a hned se mi chce běžet dál. Nasazuji si batoh a akorát do hospody vchází asi tři holky. Jsem docela ráda, už jsem si říkala, že snad žádnou holku nepotkám. Ve dveřích mi Egon popřeje šťastnou cestu a už vyrážím.

Jsem úplně zpocená, takže když vylezu z hospody, pociťuji na svém těle chlad. Rozhodnu se tedy běžet. Teď to stejně bude až do Pavlínina údolí z kopce, takže se můžu rozeběhnout rychleji, abych se zahřála. Potom už bude výstup na Studenec, takže nemusím mít obavy, že by mi byla zima. V Pavlínině údolí byla takové tajemná atmosféra, která bývá v noci v údolích, kde teče potok a přebíhá se lávka. Začínají mi slábnout baterky v čelovce. Tak brzy? Přemýšlím, jestli je už teď vyměnit. Hm. Hm. Ale vždyť mám baterek dost. Raději je vyměním. Budeme šlapat na Studenec, a kdo ví, co nás tam čeká za povrch. Pod lampou ve Studeném měním baterky a přemýšlím, co si na nás Studenec připravil. Jsem na to hrozně zvědavá, protože když jsem tam byla před týdnem, místy jsem se bořila po kolena do sněhu. Co tedy očekávat? Led, břečku, bahno? Nemělo smysl nad tím vůbec přemýšlet. Studenec měl v nabídce všechno. Na tu spoušť mě ale výstup celkově dost bavil, protože mám ráda nekonečné táhlé stoupání. Když se totiž rozdýchám, jde se mi skvěle, takže jsem ráda, když toho můžu využít. Párkrát jsem si ale výživně nabrala břečky do bot. Několikrát se mi podařilo zajet celou nohou do měkkého bahýnka, a to jsem většinou byla přesvědčená, že jsem si na došlap vybrala správné tvrdé místo. Ale ono se to jen tvářilo tvrdě, ale bylo to úplně měkké. Takhle jsem se nechala nachytat několikrát, až jsem se nad tím musel zasmát. Nic jiného než se smát a běžet dál mi také nezbyvalo. Na Studenci bylo krásně. Stálo by za to se tu chvíli zdržet, ale v tom fičáku s mokrým oblečením na těle to nepřípadalo v úvahu a také budu ráda, když už bude za mnou ten zmrzlý úsek pod Studencem, kde jsem viděla dost pádů. Nahoru to u mě bylo bez pádu, tak doufám, že i dolu. Zvládám to. Oddychnu si. To už si užívám běh po louce pod Studencem. Ta jistota kroku, alespoň pár metrů žádný led. Přichází na řadu další krásný běhatelný úsek, téměř pořád z kopce až pod Pustý zámek. Nohám i hlavě se chce běžet, takže se uvolňuji, nechávám nohy běžet, po chvíli na ně úplně přestávám myslet, věřím jim a mám tak čas kochat se okolní krajinou zahalenou do nočního tajemství. Míjí majestátní Zlatý vrch, přebíhám, ve dne frekventovanou širokou silnici z České Kamenice, odkud už na Středním vrchu vidím několik svítících čelovek. Mě však před výstupem na Střední vrch ještě čeká stoupání na Pustý zámek. Těsně před ním mě náhle z hlubokého klidu z příjemného seběhu probere pád. Naštěstí mi to podklouzlo na ledu až tak moc, že jsem nedopadla na žádnou část těla, ale na batoh, který mi posloužil jako airbag. Proto z hrozivě vypadajícího pádu, díky Bohu, nic nebylo. Malé pohmoždění ale utrpěla hůlka, zaklínila se a ohnula. (Doma se nám ji ale už podařilo narovnat, takže v pohodě.) Na Pustém zámku mě zlákal nebe plné hvězd, a tak jsem chvíli tupě zírala na nebe a užívala si nezvykle teplou noc. Možná mi ale teplá jen připadala díky tomu, že jsem byla zahřátá během. Na kamenité cestě z Pustého zámku byly totiž místy pěkné zmrázky, a tak jsem se dost soustředila, abych někam nezahučela.

Kolem Středního vrchu jsem potkávala celkem hodně lidí. Se shora jsem samozřejmě, jako téměř vždy, pokud jsem na vrchol dorazila s někým, začala sbíhat jako poslední, protože z vrcholů bych si mohla, i v noci, prohlížet okolí hodiny a hodiny, v tom jsem požitkář. Vlastně mě ze shora vždy vyhnala spíše zima díky větru. Takže vítr byl takový

můj popoháněč. Netrvalo dlouho a už tu byla další vrchol – Ovčácký vrch s další kontrolou. Prodirám se mezi bukovým mlázím a najednou se mě kdosi ptá: „Není tu nějaká lepší cesta?“ Odpovídám, že nevím, ale asi ne. Vypadá to, že kopec je kompletně zarostlý. Vidím ale, že to na vrchol není daleko, tak si říkám, že se tam nějak proderu. Jednou mě nějaká větev pěkně šlehla do tváře. Au. A jako by to nestačilo, když se dívám pod nohy, abych se nezaklínila mezi kameny, dám si takovou šlupnu do hlavy o tvrdou bukovou větev. Vůbec jsem si jí v té tmě nevšimla. Je ale pravda, že já, když jsem zamyšlená, jsem schopná téměř narazit do sloupu i ve dne. Cesta z Ovčáckého vrchu mě velice baví. Kolena sice dostávají zabrat, protože je to hodně prudké, ale tyhle vyšlapané mini serpentinky jen tak v terénu jsou prostě boží. To si člověk vyhraje. Nicméně jak je to hodně prudké, jsem hned dole a už si to štráduji po silnici v Prysku. Uvědomuji si, že je tady další čipová kontrola a tedy též možnost občerstvení. Mám žízeň a tak by bylo dobré se k občerstvovače rozeběhnout, kolena se ale vzbouří: „Hele, teď sis užila seběh, tak nás nech chvíli oddychnout!“ Fajn, i když je to po asfaltce mírně z kopce, jdu. Je něco před pátou hodinou ranní. Začíná přituhovat. Honem do tepla. Pán na kontrole se mě ptá, jestli si mě může vyfotit. Ani jsem moc neprotestovala, ráno v pět mi to bylo jedno.

Pookřála jsem, když mi bylo řečeno, že v barelu je právě čerstvě uvařený čaj. Vrhla jsem se na něj. Ani nevím, kolik kelímků jsem vypila. Měla jsem takovou žízeň a chuť na něco teplého. Ještě pár ovoce se solí. Vodu jsem se nakonec rozhodla nedoplňovat. Do Kamenice mi vydrží a tam snad něco pořídím. Tím, jak bylo v hospodě teploučko, přechod do venkovní chladné teploty nebyl úplně příjemný, bude ale přece hned další stoupaní, na Šenovský vrch. Takže žádný strach. Zahřeješ se a bude dobře. Před stoupaním jsem do sebe natlačila půlku chleba se šunkou, když už je sebou táhnu (měla jsem čtyři a dvě půlky mi zbyly ...). Na Šenovský vrch se mi šlo moc dobře, až tak, že jsem došla nějaké dva kluky, kteří zrovna debatovali o poplatcích za odpad. Zajímavé téma takhle nad ránem. Však v tomhle jsou ty pochody také krásné a jedinečné, člověk má tolik času a prostoru a je na něm, jak ho v hlavě využije. U mě se vyskytují tyto dvě varianty. Buď to mám v hlavě úplně vymeteno a jen zírám kolem sebe. Nebo se mi v hlavě rozvíjí takové teorie a myšlenkové pochody, že kolikrát lituji, že nemám po ruce tužku a papír. Cesta z Šenovského vrchu byla též zábavná, protože byla předem celkem nečitelná, jelikož odrazky a šipky byly po lese rozestety cik cak a cesta nesouhlasila s trasou v GPS. A moc mě potěšil spadlý strom, který jsme museli přeskočit. To je něco pro mě. A je fajn mít nad ránem nějaké rozptýlení, aby člověk neměl příležitost k usínání. V Kamenickém Šenově jsem si opět vyměnila baterky v čelovce, abych si na ten Českokamenický hrad pěkně posvítila. Nikde nikdo. Lidi jsem začala potkávat až kolem hradu. Před tím jsem si stačila několikrát nabrat vodu do bot na louce pod hradem. V kopcích na hrad už jsem se dostala do své provozní teploty a tempa. Nevím, čím to je, ale postupem závodu jsem v kopcích rychlejší a rychlejší, až je mi to vůči ostatním blbě a je mi jich líto. Ale každý bojuje sám za sebe a sám se sebou. Na hrad to bylo super. Proti mně sbíhala Kristýna H. Při seběhu do České Kamenice jsem přemýšlela, zda bude mít nějaká večerka už otevřeno. Bylo asi 6:45. Ve večerkách, o kterých jsem věděla, měli zatím zavřeno... Potřebuji pít. Do Vysoké Lípy je to ještě kus cesty. Šla jsem se podívat do vedlejší ulice. Jé, pekařství! Já se snad i regulérně nasnídám, pomyslela jsem si. Vybrala jsem si tvarohový šáteček a nějakou ochucenou vodu. Do teď jsem měla ve vaku jen vodu a v láhvi trochu hořčičku, takže jsem se těšila, že budu ucucávat něco sladkého, ono to člověka také pohladí po duši a hned se jde lépe.

Svítá. Uvědomuji si, že noc pomalu končí. Docela mě to mrzí. Noc byla překrásná. Opravdu stojí za to, občas v noci místo spaní pobývat v přírodě, vidět její jinou tvář. S prázdnou pet flaškou v ruce stoupám Českou Kamenicí a doufám, že narazím na nějaký kontejner na plasty. Někde na konci města naštěstí spatřuji žlutou popelnici a konečně se petky zbavuji a můžu si vychutnat šáteček. Mňam. V dáli přede mnou po silnici běží nějakí dva kluci. Nemělo by se tady už někde ze silnice odbočit? Ano, všimnu si špatně čitelné modré šipky. Po silnici je to asi kratší, ale s přibývajícím kilometry vítám, když je asfaltu co nejméně, takže odbočuji dle GPS na pohodlnou hliněnou cestu. Volám tatškovi, že už se blížím do Svinských dolů, také říkám, že mi nic nechybí a vše je v pohodě. Cesta lesem nad Svinskými doly je krásná, moc příjemný povrch. No, pak ale přišla moje jediná vracečka v závodě. Nechala jsem se unést krásou skal, ignorovala jsem rozcestí a pokračovala dále a dále po cestě ze Svinských dolů. Postupně přede mnou nebyly žádné stopy. Docvaklo mi, že jdu špatně. GPS to potvrdila, takže jsem si popoběhla zpět k rozcestí a vydala se po louce, správným směrem. Po asfaltce v Srbské Kamenici jsem vůbec neměla chuť běžet. Šla jsem a jen jsem si říkala, ať už jsem zase v terénu. Pak bylo nutné vyhoupnout se přes krpál, který důvěrně znám. Je to docela převít. Nijak rychle jsem ho nevyšlapala, ale šlo se mi do něj mnohem lépe než v létě v tropickém vedru. Když se dostanete nahoru, pár metrů si můžete vychutnat rovinku, pak už je na řadě ale prudký seběh až k Dolskému mlýnu. Potkala jsem tu jediného běžce, asi si vyklepával boty. Takhle vyliďněné to tu mám nejraději. No, a protože jsem si pěkně seběhla dolů, pro změnu je tu další prudké stoupání do Vysoké Lípy. Nechci to nijak oddalovat, tak se u Dolského mlýna vůbec nezastavuji a vrhám se do stoupání po hlavě. Ještě, že se stoupá uvnitř skal, takže svou pozornost soustředím na tajemné skály a snažím se nedívat na strmé schody před sebou. Ale tak nebylo to nejhorší. Schody končí. Jsem nahoře. Jsem ve Vysoké Lípě. Už? Vždyť jsem před chvílí byla v Kamenici a to jsem to dost flákala. Potkala jsem totiž jen toho jednoho běžce, a jak nebyl nikdo přede mnou ani za mnou, více jsem přecházela do chůze. U hotelu Lípa jsem se ale překonala a po asfaltce z kopce běžela na další čipovou kontrolu do hospody „U Nás“. Abych ten asfalt tolik nevnímala, pohled jsem směřovala na Mariinu vyhlídku, ta mi připomněla, že už mám za sebou další úsek (z Kamenice do Vysoké Lípy) a můžu si tak v hlavě projít, co mě čeká v dalším úseku, tím jsem si stanovila Vysoká Lípa až Tokaň. V hospodě při bramboračce mi oznamují, že jsem stále druhá holka a že si vedu moc dobře. Děkuji za chválu a nedokážu to všechno nějak vstřebat a pochopit. Vždyť jsem si chtěla jen v klidu po nějaké době zase ujít nějaký milovaný dálkový pochod a já už se takovou dobu držím na druhém místě? Kde se to ve mně bere? Nenacházím odpovědi, a tak nad tím raději přestávám přemýšlet a dávám si ještě trochu bramboračky a študuju, kde jsou umístěny další kontroly. Omlouvám se za ten svinčík, co po mně zbyl pod stolem, ale já jsem chvíli musela chodidla vysvobodit z absolutně promočených bot, které bohužel byly plné všeho bohatství lesa, takže svinčík byl na světě. Před odchodem jsem si ještě z pod bundy vysvlékla vestu, začínalo mi totiž být nepříjemné teplo, nějak se dosti oteplilo. Vestu jsem nacpala už do tak plného Salomon batohu, který dnes zažívá premiéru a je skvělý. Nemalé peníze investované do jeho koupi se vyplatily. I když jsem vlastně zpočátku vůbec neplánovala si ho na Ledopádovku brát, protože jsem počítala, že bude mráz a budu muset mít více náhradního oblečení a tudíž větší batoh. Salomon batoh pro mě byl jedna velká neznámá. Jsem totiž zvyklá sebou na výlety nosit vždy náhradní oblečení a teď v lednu při trénování jsem za něj byla vždy vděčná. Protože čekat někde v mrazu v mokřém oblečení na vlak či autobus... to by nemuselo skončit dobře. Na termín Brtnických ledopádů ale nakonec vycházelo teplé počasí, tak jsem na poslední chvíli rozhodla pro Salomon, ale dost jsem ho tedy napresovala, bála jsem se vyrazit úplně nalahko. Při závodě jsem ale vůbec nelitovala, že mám Salomon, právě naopak. Myslím, že bych si s jiným větším batohem běhání tolik neužívala a také už vím, co si sebou příště nemusím brát. To všechno ale zjistím jen dalšími zkušenostmi. Po sundání vesty jsem se cítila mnohem více čerstvěji. Když jsem vycházela z hospody, akorát přibíhala Eliška M. s několika kluky. Já už se neskutečně těšila na milovaný Šaunštejn, moc fajn místo, kde jsem učila i na maturitu a myslím, že to bylo jedno z nejkvalitnějších učení.

Žebříky. Lávky. Supээр. Ale musím dál. Naštěstí mě cestou čekají ještě další žebříky. Pod Šaunštejnem jsem se lekla Aleše Z., který se mě za stromem pokoušel vyfotit. Vznikla z toho srandovní fotka. Jen mě napadá, jestli bych neměla patřit do speciální kategorie jednonohých běžců?

Následoval krásný úsek, který ve mně vzbudil takovou radost a sílu, že mi to běželo samo. Snažila jsem se nemyslet na krpál na Mariinu vyhlídku, na ty strmé schody, které mě čekají. Šlo to celkem snadno, protože cesta byla k běhání jako stvořená. Když jsem se blížila ke schodům, jen jsem si řekla: „A teď schody.“ Jo, nebude to procházka růžovým sadem, ale je to tady. Přijmi to a zanedlouho budeš nahoře. Absolutně jsem vypnula hlavu. Jen jsem si představovala, jak už nahoře otvírám fixu. No, a za chvíli už jsem fixu zavírala, itinerář strkala do kapsy a běžela po schodech dolů. Na Vilemininu stěnu to bylo podobné. U kontrol na obou vyhlídkách jsem vždy potkala bandu 4 kluků, se kterými jsem doběhla na chatu Na Tokání, odkud právě vybíhala Kristýna. Vykulila jsem oči. Nemohla jsem uvěřit, že je takový kousek přede mnou. Myslela jsem, že se mi snad zdá. Jelikož mi taťka psal, že na mě budou s mamkou čekat v Kyjově, říkala jsem si, že se u nich napiju čaje a možná si vezmu i něco k snědku, i když jsem toho stále táhla dost, a tak jsem se na přeplněné chatě Na Tokání nezdržovala. Lidí začalo přibývat, protože proti nám začali chodit účastníci 58km trasy. Všichni mile zdravili. Těšila jsem se na další žebříky, však už jsem se blížila k Úzkým schodům. Nejenže je to na nich velká zábava, ale ještě člověk překoná rychle nemalé převýšení. Pak ještě kousek do kopce a jsem nahoře a můžu běžet nádherným lesem po měkoučké cestě. Na rozcestí U sv. Eustacha vběhnu na širší, ale také dobře běhatelnou cestu, pak bohužel přichází dost dlouhý úsek po asfaltce. Zkouška vůle. Cítím, že boty mám zase plné jehličí a bahna, takže většina kroků na asfaltu bolí. Vysypu si je u taťky a mamky, říkám si. Snažím se jít rychle, abych asfalt už měla za sebou. Je to dlouhé, ale už se blížím do Kyjova a vyhlížím rodiče. Nikoho nevidím. Kde jsou? Stojím u rozcestníku a volám jim. Z telefonu se ozývá: „My už jsme ve Starých Křečanech. V Kyjově jsme dost dlouho čekali, a tak jsme usoudili, že už jsi tudy asi prošla.“ V tu chvíli nevím, co na to říct... Tak si jen tak oddychnu a vypadne ze mě: „Aha. Hm. Co má dělat. Tak ahoj.“ Trochu mě to vzalo. Těšila jsem se, že něco pojím a prohodím s nimi pár slov. V duchu mi běží, to máš za to, že jsi stále říkala, že žádnou pomoc nepotřebuješ, že to zvládneš sama... Víím, že teď zalezu do Kyjovského údolí a nebude to žádný krátký úsek. A já si Na Tokání nedoplnila pití, protože jsem spěchala za rodiči a měla v plánu si doplnit vodu u nich...

Mrzutě si vyklepávám boty opřená o plot. V tom přichází k rozcestí několik kluků. „Kudy vede cesta?“ ptají se mě. Ukazují na úzkou cestu mezi ploty. Kluci vypadají jako veselá parta a já mám pocit, že zrovna teď by mi moc prospělo poslouchat veselé řeči, abych se zase dostala do pohody. Rychle zavazuji boty a prchám za nimi. Jejich povídání zabírá. Mezitím procházíme překrásný hravý úsek u Kyjovského hrádku. Díky veselé společnosti a rozmanité cestě se začínám zase cítit veseleji a mám opět energii na to, do toho šlápnout a běžet. Pár kluků běží se mnou. Cesta není zrovna jednoduchá. Led nebo břečka. Nesmeky ale nevyndávám. Prostě běžíme a běžíme. Říkám si, že tímhle dlouhým údolím se zacházkami ke kontrolám musím běžet, protože mám málo vody. V jeskyni víl si zapíšu kontrolu a běžím dál. Víly jsou stejně na dovolené někde ve studených krajinách. Jako jedna z mála jsem asi překvapená „tajnou“ kontrolou u Turistického mostu. Udělala mi opravdu radost. Měla jsem pár posledních doušek pití. Vidím někoho, jak si lije do vaku kofolu. Také na ni mám chuť, ale nejdříve přemyslím, jak se asi bude ve vaku chovat. Pak si říkám, že to zjistím jedině, když to vyzkouším. Chovala se ve vaku slušně, takže jsem byla spokojená. Ještě jsem si vzala do ruky sušenku a běžela po stopách všech těch ledopádových kontrol. Tenhle úsek jsem si moc neužila. Nepřičítám tomu vrácení, ale přelidnění, tudíž hluk a zmatek. A na celkové atmosféře určitě nepřidaly ani

rozhašené cesty. Jednou jsem si i trochu zanádlala, když jsme se sobě vyhýbaly s nějakou paní. Ona přešla suchou nohou, ale mně to na kládě uklouzlo a zapadla jsem po kotník do bahna. Snažila jsem se od toho všeho oprostít. Kontrola. Kontrola. Seběh. Kontrola. Kontrola. Běh pod Vlčí horu. Nevím, kde se ve mně brala ta síla, ale stále mi to běželo. Říkala jsem si, když to jde, bude lepší to tady proběhnout, než ztěžka našlapovat v břechkách a balancovat na ledu. Běh se vyplatil. Zanedlouho už jsem spokojeně stoupala na Vlčí horu, kde jsem se chytla jednoho běžce, který se pak potkal s kamarádem z 58km trasy, společně jsme doběhli až na čipovku do Starých Křečan. To bylo moc prima. Zvesela si běžím a najednou vidím u silnice taťku a mamku. Zdravíme se, ale nezastavuji. Za běhu jim sděluji, že za chvíli máme v hospodě kontrolu a že nic nepotřebuji. To jsem ovšem ještě netušila, že budu potřebovat. Dobíháme do hospody. Plno lidí. Raději jdu do předsíně a piji z vlastního. Myslela jsem, že mám dostatek pití. Mám ale hroznou žízeň a vyžučnu všechnu kofolu. Volám taťkovi, aby mi dovezli k hospodě pití, že si ho přeliži. Taťka povídá: „Nejde nám nastartovat!“ Hořce mě to rozesmálo. Tak dlouho jsem opakovala, že to všechno zvládnou sama, až mi doopravdy nebyla dopřána ani maličká pomoc. Jdu na záchod, abych si natočila alespoň trochu vody do láhve. To snad né... na holčičích teče jen teplá voda. Rozhodnu se vkročit na klučičí území. Vyplácí se to. U nich teče i studená. Tohle zdržení mě mrzí, protože kluci, se kterými jsem běžela z Vlčí hory, vyrazili dříve a já jsem zůstala sama. Takže dlouhý kus po asfaltu jsem šlapala opuštěná. Velmi jsem se ale těšila na Vlčici, nádherný kopec. Poznala jsem ho při trénování a potkala jsem tu srnky a prasečí rodinku, kterou jsem vyrušila při hovnění v houští, naštěstí nevyběhla proti mně. Tentokrát bylo na Vlčici prázdné. Pokračovala jsem po pěkné cestě do Kunratic. Při stoupání na Hrazený se začalo stmívat, takže čelovka ještě dostala příležitost zazářit. Aby mi bylo fajn, snědla jsem tyčinku a několik hroznových cukříků. Jsem na Hrazeném. Zapisuji poslední kontrolu. Já to dám! Asi jsem stále druhá holka. S množstvím otázek v hlavě (hlavně typu: Jak je to možné?), ale s úsměvem na tváři se rozebíhám a běžím až do vesnice Staré Hrabčcí. Užívám si několik posledních minut ve tmě. Na louce nad Mikulášovicemi, zahalená do kapuce kvůli fičáku a začínajícímu dešti, si začínám uvědomovat, že už to pomalu končí. V duchu si říkám, že je to škoda. Bylo to tak nádherné. Maximálně jsem si to užila. A hned mě také napadá, že to je to, čemu se chci věnovat, to, co mě naplňuje.

Pak už ale vidím mamku. poslední metry na cílovou čipovou kontrolu. Vbíhám do hospody. Olaf volá: „Druhá holka v cíli!“ Lidé kolem tleskají. Já jsem zaskočená tou pozorností a svým výkonem, takže asi vypadám vyděšeně jako malé děcko. Nemám slov. Zmůžu se jen na: „Děkuji“ a pár slov ohledně papíru s kontrolami a čipu. Hlavou mi běží: „Jsi v cíli. Vítej v realitě. Dokázala si to!“ Potřebuji to vstřebat. Do teď jsem 20hod a 56min jen šla a běžela, tak na mě nebudte všichni tak hrr. Plno lidí mi gratuluje. Gratulace si vyměňujeme i s Kristýnou H. (první holkou v cíli). Dozvídám se, že jsem doběhla jen 18min za ní. To není možné. Zvláště když si uvědomuji, že jsem něco kolem dvaceti minut ztratila při shánění vody ve Starých Křečanech. Vody, které jsem se cestou do Mikulášovic ani nenapila, ale vyrazit bez vody by bylo nerozumné. Ale mělo to tak být, protože jsem byla naprosto v šoku z druhého místa, takže nevím, co bych dělala, kdybych byla první. Pořád se mě někdo na něco ptá. Postupně se mi rozvazuje jazyk a za krátký čas toho v cíli namluvím tolik, co jsem nenamluvila za celou Ledopádovou stovku. Olaf mi sděluje, že by bylo fajn, kdybych zůstala na vyhlášení výsledků. Odpovídám, že moc ráda zůstanu. V duchu si ale říkám, že to pro mě paradoxně bude asi nejtěžší chvíle závodu. Předstoupit před plný sál lidí... Rodiče mě doprovází ke škole. Balím si věci a jdu se osprchovat. Taková studená rychlosprcha. Potom si dávám pudink od mamky a na chvíli usínám. Rodiče mě budí s tím, že už bych měla jít na vyhlášení.

V dešti se přemístuji do hospody. Sál se pomalu zaplňuje lidmi. Vyhlášení je na spadnutí. Srdce mi buší trémou. Během vyhlášení jednotlivých kategorií poháru CSUT hučím do mamky, aby pro ten pohár pro mě šel někdo jiný, že se hrozně stydím před tolika lidmi. Mamka mě přemlouvá, ať tam jdu, že to zvládnou. Stojím ve dveřích, připravená se schovat. Ale protože právě dorazila Eliška M. (třetí holka v cíli), tleskám s ostatními. Jsem moc ráda, že už je také v cíli a také má pohár. Olaf s Egonem gratulují Elišce. Pak už Olaf vyslovuje mé jméno. Ptá se, jestli tu jsem. Mamka mě popostrčí a upozorní na to, že tu jsem. Celá rozklepaná procházím sálem až dopředu k Elišce. Přijímám gratulace. Odpovídám na otázku do mikrofону. Snažím se nevnímat všechny ty pohledy lidí a objektiv fotoaparátu. Víím, že mi to teď vůbec nesluší. Stydím se za svůj vzhled, takže si vůbec nedokážu užít chvíle slávy. Vycházím ze sálu na chodbu a oddychnu si, že už to mám za sebou. Je mi z toho ale do breku. Tak moc bych si přála nestydět se za sebe a užívat si pozávodní chvíle společně s ostatními závodníky. Snad to jednou přijde. Snad jednou budu mít dostatečné sebevědomí na to bezproblémově fungovat ve společnosti lidí. Potom nasedám do auta a za chvíli o sobě nevím. Jen si vybavuji zvuk prudkého deště, a že s autem občas házel silný vítr.

Ještě několik dní v noci nemůžu moc spát. Jsem plná krásných vzpomínek. Stále se mi všechny zážitky promítají v hlavě. Ledopádová stovka 2016 v mé paměti navždy zůstane pod pojmem „Nádherné dva dny, které mi toho neskutečně moc daly“. Věřím, že mi stovkařský otvírák otevřel dveře od nové životní cesty, na které postupně získám sebevědomí a lásku k sobě a možná ještě mnohem víc.

V pár bodech, proč jsou dálkové pochody a ultratraily mou srdeční záležitostí:

- rychlá chůze a běh jsou pro mě výrazem radosti (když jsem šťastná, nohy se samy rozběhnou, když jsem měla trápení, cítila jsem se zničená a unavená i po 8km chůze) a zároveň prostředkem k dosažení radosti (neznám lepší způsob, jak si vyčistit hlavu)
- je moc fajn, když běžíte, na někoho se usmějete a on se také usměje, pak máte pocit, že to všechno má smysl (i pro ten jeden úsměv, protože to je svět rázem veselejší)
- je praktické mít fyzickou (už jen proto, že mám problém s chozením včas, takže díky běhání mi neujelo zase tolik vlaků a začátky všech možných akcí většinou také vždy stíhám)
- moc mě baví si před závodem prohlížet na mapě trasu a snažit se ji co nejlépe zapamatovat a stejně tak mě baví si po závodě znovu sednout nad mapu a opět si „projít“ celou trasu, no, a to už je jiný pohled, už se nedívám jen na nějaké cesty na mapě, cesty dostanou konkrétní podobu a mnohé z nich jsou ještě bohatší díky zážitkům, které jsem na nich prožila
- obecně se považuji za smolaře, ale v přírodě mívám více štěstí než rozumu (např. tam, kde jiné málokdy potká příznivé počasí, mě počasí přeje – teď mě napadá, že Ledopádovku jsem také dokončila těsně před lijákem)
- no, a to hlavní: je skvělé strávit nějaký čas v přírodě bez shonu a stresu a s moc fajn lidmi

A jak to všechno začalo? Víím, že mi často bývá vytýkáno, že stále někde trajdám, kdo má stále prát ty zpocené věci, atd. Ale když mě to tak baví a nesmírně mě to naplňuje. Poznávat nové cesty. Miluji ten pocit, když se pak podíváte na mapu a v hlavě se vám přesně vybaví, jak to na místě vypadá. Kež bych za celý život stihla projít všechny cesty té naší krásné české, ale i slovenské krajiny. No, a proto přece musím chodit takové vzdálenosti, abych toho stihla poznat co nejvíce. Myslím, milí rodiče, že úplně nemáte právo mi mou zálibu, někdy možná až posedlost, vyčítat, protože vy

jste se mnou a mojí sestrou od mala chodili ve volných chvílích do přírody a navštěvovali nejrůznější turistické zajímavosti. Jsem vám za to velmi vděčná. A to, že tahle záliba vytvořila nesmazatelnou stopu, která se stále prohlubuje, jen ve mně a u mé sestry na plné čáře zvítězilo více komerční společenské tancování je pravděpodobně také důsledkem toho, že já jsem dosti stydlivá a mám příliš nízké sebevědomí na to, abych se postavila na parket do záře reflektorů. Jen si vzpomeňte, jaká muka jsem prožívala v tanečních... Né, né, společenské události, kde se člověk musí chovat dle určených pravidel a nemůže projevit svou živočišnost a touhu po dobrodružství, to není nic pro mě. Jen si představím osoby ve společenských šatech a hned cítím nesvobodu, stísněnost, nepřírozenost a přetvářku. Vlasy rozčuchané větrem, propocené oblečení, zablácené boty, batoh se vším potřebným vybavením na zádech, GPS v kapse a natěšené tělo i duše na další kilometry v přírodě, která vás bere takového, jaký jste. To je moje. To jsem já.

Moc děkuji všem, kteří se rozhodli mou reportáž přečíst a přeji krásné dny.

Eva Konszká